

Sygn. akt II C 766/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR A. Z.

Protokolant: sekr. sąd. M. P.

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2018 roku, w Ł.

na rozprawie

sprawy z powództwa M. B. (1), M. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. solidarnie na rzecz M. B. (1) i M. S. kwotę 12.734,76 zł (dwanaście tysięcy siedemset trzydzieści cztery złote siedemdziesiąt sześć groszy) z odsetkami ustawowymi od dnia 1 września 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie do dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. solidarnie na rzecz M. B. (1) i M. S. kwotę 2.794,78 zł (dwa tysiące siedemset dziewięćdziesiąt cztery złote siedemdziesiąt osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych:
  - a) solidarnie od M. B. (1) i M. S. z roszczenia zasądzonego w pkt 1. (pierwszym) wyroku kwotę 74,75 zł (siedemdziesiąt cztery złote siedemdziesiąt pięć groszy);
  - b) od (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 364,97 zł (trzysta sześćdziesiąt cztery złote dziewięćdziesiąt siedem groszy).

Sygn. akt II C 766/15

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 17 września 2015 roku, powodowie M. B. (1) i M. S., reprezentowani przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniesli o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na ich rzecz solidarnie kwoty 10.438,13 zł tytułem dalszego odszkodowania za szkodę w pojeździe marki M. o numerze rejestracyjnym (...) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 września 2015 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 4.870,80 zł tytułem zwrotu kosztów pojazdu zastępczego wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 września 2015 roku do dnia zapłaty. Nadto, wniesli o zasądzenie od pozwanej na rzecz powodów kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wywieziono, iż w dniu 10 czerwca 2015 roku miała miejsce kolizja drogowa, w której uszkodzony został samochód marki M. o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność powodów. Wskazano, że sprawca

zdarzenia był objęty ochroną ubezpieczeniową od odpowiedzialności cywilnej udzieloną przez pozwaną. Podniesiono, że pozwana nie kwestionowała zasady swojej odpowiedzialności i wypłaciła powodowi w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 9.941,35 zł tytułem odszkodowania za powstałą szkodę w pojeździe. W ocenie powodów wypłacona przez pozwaną kwota odszkodowania jest niewystarczająca do naprawy szkody powstałej wskutek kolizji i nie obejmuje wszystkich kosztów naprawy pojazdu. Ponadto, pozwana uzależniła wypłatę odszkodowania od przedstawienia faktury VAT za naprawę samochodu. Zdaniem powodów ekonomiczne uzasadnione koszty naprawy pojazdu wynoszą 20.379,48 zł, co wynika ze sporządzonej na zlecenie strony powodowej ekspertyzy. Czas najmu pojazdu zastępczego nie obejmuje okresu dłuższego niż do dnia wydania decyzji o wypłacie odszkodowania za naprawę pojazdu. Na kwotę dochodzonego zwrotu najmu pojazdu zastępczego składają się 22 dni przy stawce dobowej 180 zł netto.

(pozew k.2-12, pełnomocnictwa k.31-32, sprecyzowanie żądania pozwu pismo k.36)

W odpowiedzi na pozew (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., reprezentowana przez pełnomocnika w osobie adwokata wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powodów na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Pełnomocnik pozwanej potwierdził fakt wypłaty poszkodowanym kwoty 9.941,35 zł tytułem odszkodowania, zakwestionował jednak wysokość szkody wskazanej przez powodów podnosząc, iż nie udokumentowali oni on wyższych kosztów naprawy pojazdu, zaś złożona do akt sprawy prywatna kalkulacja jest zawyżona. Wskazał, że dokument w postaci Wydruku danych Stowarzyszenia (...) dotyczy stawek za usługi na terenie dawnego województwa (...), zaś W. z (...) dotyczy jedynie wysokości stawek za roboczogodzinę prac blacharsko-lakierniczych stosowanych w zakładach należących do Związku (...), do której to organizacji nie należy większość warsztatów naprawczych. Zdaniem pozwanej nie można automatycznie przesądzać, o wykluczeniu wszystkich części zamiennych, które mogą być użyte, aby naprawić rzeczywistą szkodę w pojeździe, tylko dlatego, iż nie są częściami oryginalnymi z logo producenta. Zastosowanie części nowych oryginalnych do naprawy pojazdu w niniejszej sprawie będzie skutkowało wzbogaceniem powodów, z uwagi na to, że uszkodzony pojazd miał 9 lat i brał udział w kilku zdarzeniach drogowych. Zdaniem pozwanej zawyżone jest również żądanie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, który wynajmowany był przez okres 33 dni, znacznie przekraczający potrzeby powodów. Pozwany kwestionował także wysokość przyjętej przez powodów stawki dobowej z tytułu najmu pojazdu.

(odpowiedź na pozew k. 42-43, pełnomocnictwo k.44, odpis z KRS k. 45-47v.)

Na rozprawie w dniu 3 lipca 2018 roku pełnomocnicy stron podtrzymali dotychczasowe stanowisko w sprawie. Ponadto, pełnomocnik powodów oświadczył, że w uzasadnieniu pozwu omyłkowo wskazano, że okres najmu pojazdu zastępczego wynosi 22 dni zamiast 33 dni oraz omyłkowo wskazano stawkę 180 zł netto za dzień. Powodowie przyjmują okres najmu wynikający z faktury wynoszący 33 dni i wynikającą z faktury stawkę 120 zł netto za dzień.

(stanowisko pełnomocnika powoda i pełnomocnika pozwanego, k.193, nagranie 00:02:42-00:03:03, k.194, nagranie 00:08:49-00:10:26)

Na rozprawie w dniu 11 grudnia 2018 roku pełnomocnik powodów popierał powództwo. Pełnomocnik pozwanego wnosił o jego oddalenie. Podniósł, że w przypadku zbycia pojazdu w stanie uszkodzonym nie jest możliwe dokonanie jego naprawy przez poszkodowanego, a zatem naprawa jest niemożliwa. Wskazał, że naprawienie pojazdu przy użyciu części nowych oryginalnych jest bezpodstawnym wzbogaceniem powodów.

(stanowisko pełnomocnika powoda i pozwanego k.222 i k.226, nagranie 00:01:14-00:02:39, 01:14:40-01:20:01)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. B. (1) i M. S. byli właścicielami samochodu marki M. o numerze rejestracyjnym (...) od dnia 22 stycznia 2015 roku.

(okoliczność bezsporna, także kserokopia dowodu rejestracyjnego w aktach szkody na płycie CD - koperta k.54, umowa sprzedaży pojazdu - koperta k.188)

W dniu 10 czerwca 2015 roku, około godziny 19⁰⁰, na ulicy (...) w Ł., miała miejsce kolizja drogowa, w której uszkodzony został samochód marki M. o numerze rejestracyjnym (...).

Sprawcą zdarzenia był S. K., kierujący samochodem o numerze rejestracyjnym (...), który włączając się do ruchu wymusił pierwszeństwo przed nadjeżdżającym z prawej strony M. o numerze rejestracyjnym (...). S. K. nie kwestionował swojej winy za spowodowanie kolizji.

S. K. korzystał z ochrony ubezpieczeniowej z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego udzielanej przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W..

(dowód: kserokopia oświadczenia sprawcy szkody ze szkicem, potwierdzenie okoliczności wypadku w aktach szkody na płycie CD- koperta k. 54, przesłuchanie powoda - protokół rozprawy z dnia 3 lipca 2018 roku k.195, nagranie 00:17:52 – 00:28:29)

Po zdarzeniu z dnia 10 czerwca 2015 roku M. B. (1) potrzebował samochodu do dojazdów do pracy. Ani M. B. (1) ani M. S. nie posiadali wtedy innego pojazdu do dyspozycji.

W dniu 11 czerwca 2015 roku M. B. (1) zawarł z P. B. prowadzącym firmę (...) w Ł. umowę najmu samochodu osobowego marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Stawka wynajmu wynosiła 120 zł netto za każdą rozpoczętą dobę.

Po wynajęciu pojazdu zastępczego powód jeździł wynajętym samochodem do dnia 13 lipca 2015 roku.

(dowód: przesłuchanie powoda - protokół rozprawy z dnia 3 lipca 2018 roku k.195, nagranie 00:17:52 – 00:28:29, kserokopia umowy najmu w aktach szkody na płycie CD - koperta k.54)

W dniu 13 lipca 2015 roku P. B. wystawił M. B. (1) fakturę VAT nr (...) za 33 dni najmu pojazdu zastępczego w okresie od 11 czerwca 2015 roku do 13 lipca 2015 roku na kwotę 4.870,80 zł brutto, przy stawce dobowej 120 zł netto.

(dowód: faktura w aktach szkody na płycie CD - koperta k. 54)

Na skutek kolizji z dnia 10 czerwca 2015 roku w pojeździe marki M. o numerze rejestracyjnym (...) doszło do zagniecenia ściany bocznej tylnej lewej w przednim dolnym obszarze, zarysowania powłok lakierowych zderzaka tylnego z lewej strony, zarysowania powłok lakierowych listwy zewnętrznej ściany bocznej tylnej lewej, nieznacznego zagniecenia poszycia drzwi lewych w tylnym dolnym obszarze, urwania lusterka zewnętrznego lewego, połamania wspornika lusterka zewnętrznego lewego, zarysowania powłok lakierowych błotnika przedniego lewego w tylnym górnym obszarze, otarcia powłok lakierowych na poszyciu drzwi lewych w przednim środkowym obszarze, łagodnego zagniecenia błotnika przedniego lewego w obszarze wykroju koła, otarcia powłok lakierowych nakładki zderzaka przedniego z lewej strony w obszarze przyległym do wykroju koła, licznych głębokich zarysowań powłok lakierowych w obszarze naroża prawego zderzaka przedniego, uszkodzenia nakładki progu lewej.

Przed zdarzeniem z dnia 10 września 2015 roku samochód marki M. o numerze rejestracyjnym (...) uczestniczył w innych kolizjach. Uszkodzenia pojazdu powstałe we wcześniejszych kolizjach zostały naprawione. W pojeździe były wykonane naprawy blacharsko-lakiernicze szeregu elementów nadwozia, w tym ściany tylnej bocznej lewej i drzwi lewych. Dostępny materiał dowodowy nie wskazuje na nieprawidłowości napraw pojazdu dokonanych przed zdarzeniem z dnia 10 września 2015 roku. W dniu nabycia samochodu przez M. B. (2) i M. S. pojazd był w dobrym stanie.

(dowód: informacja z Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego k.49-53, przesłuchanie powoda - protokół rozprawy z dnia 3 lipca 2018 roku k.195, nagranie 00:17:52 – 00:28:29, umowa sprzedaży pojazdu koperta k.188, dokumentacja fotograficzna – w załączonych aktach szkody koperta k.54, pisemna opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej k.64-96 z załącznikami k.96-113, pisemna opinia uzupełniająca biegłego z zakresu techniki

samochodowej k.146-157, ustna uzupełniająca opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej - protokół rozprawy z dnia 11 grudnia 2018 roku k.223-226, nagranie 00:10:41 – 01:13:28)

Po zdarzeniu z dnia 10 czerwca 2015 roku powód dokonał naprawy pojazdu M. o numerze rejestracyjnym (...) w nieautoryzowanej stacji naprawczej. Do naprawy pojazdu zostały użyte części nowe oryginalne z uwagi na nieodstępność zamienników, o czym warsztat naprawczy informował powoda. Po naprawie powód sprzedał pojazd za około 26.000 zł.

(dowód: przesłuchanie powoda - protokół rozprawy z dnia 3 lipca 2018 roku k.195, nagranie 00:17:52 – 00:28:29)

Koszt naprawy pojazdu marki M. o numerze rejestracyjnym (...) przy użyciu oryginalnych części zamiennych z logo producenta wynosi 19.362,48 zł brutto, natomiast przy użyciu części zamiennych, o jakości porównywalnej z częściami oryginalnymi, które nie są opatrzone logo producenta pojazdu wynosi 17.805,31 zł brutto, przy uwzględnieniu okoliczności, że pojazd był wcześniej naprawiany.

Istnieje możliwość zastosowania do naprawy przedmiotowego samochodu części zamiennych, o jakości porównywalnej z częściami oryginalnymi, które nie są opatrzone logo producenta pojazdu w tym: lusterka bez obudowy lewego, obudowy lusterka lewego oraz kierunkowskazu lewego. Zastosowanie powyższych elementów przy uwzględnieniu okresu eksploatacji oraz przebiegu przedmiotowego samochodu pozwoliłoby na przywrócenie właściwości technicznych oraz użytkowych samochodu.

Naprawa pojazdu przy zastosowaniu części zamiennych używanych nie gwarantuje w sposób jednoznaczny przywrócenia walorów technicznych, użytkowych oraz estetycznych pojazdu do stanu z przed szkody, a ceny używanych części zamiennych oferowanych za pomocą Internetu lub na tzw. „szrotach” zawierają się w szerokich granicach - wysokość kosztu zakupu poszczególnych elementów nie jest jednoznaczna można ją jedynie szacować.

Zamontowanie w pojeździe powodów nowych części w miejsce elementów, które podawano wcześniej naprawom blacharsko – lakierniczym poprawi stan techniczny pojazdu, ale nie spowoduje wzrostu wartości pojazdu.

Technologiczny czas niezbędny na wykonanie czynności naprawczych zgodnie z technologią producenta wynosił 9,6-10,6 dni roboczych. Okres ten nie uwzględnia czasu na przyjęcie samochodu do naprawy i wydanie samochodu po naprawie, czasu oczekiwania na części zamienne, czasu oczekiwania na oględziny i zatwierdzenie kosztorysów, czasu związanego z przemieszczeniem się pojazdu między stanowiskami naprawczymi.

Średnia wysokość stawki dobowej za wynajęcie pojazdu odpowiadającego klasą pojazdowi M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) obowiązująca na rynku (...) wynosiła od 89,49 zł do 144 zł netto, w zależności od długości okresu najmu, a w przypadku, gdy najem nie jest pokrywany z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego od 89,49 zł do 120 zł netto za dobę.

Pozwana przewidywała stawkę dobową za wynajęcie pojazdu zastępczego odpowiadającego klasą pojazdowi M. (...) – klasa D w kwocie 140 zł netto przy najmie od 1 do 7 dni, w kwocie 138 zł netto przy najmie od 8 do 11 dni oraz w kwocie 135 zł netto przy najmie powyżej 12 dni.

(dowód: pisemna opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej k.64-96 z załącznikami k.96-113, pisemna opinia uzupełniająca biegłego z zakresu techniki samochodowej k.146-157, ustna opinia uzupełniająca biegłego z zakresu techniki samochodowej - protokół rozprawy z dnia 11 grudnia 2018 roku k.223-226, nagranie 00:10:41 – 01:13:28, informacja dla klientów (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. k.141-142)

W dniu 11 czerwca 2015 roku M. B. (1) zgłosił szkodę i wystąpił do pozwanej o wypłatę odszkodowania. Oględziny pojazdu przeprowadzono w dniu 15 czerwca 2015 roku.

(okoliczności bezsporne, potwierdzenie przyjęcia zgłoszenia szkody, kosztorys, protokół badania powłoki lakierniczej - w aktach szkody na płycie CD- koperta k.54)

Decyzją z dnia 9 lipca 2015 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. przyznała powodom w związku ze szkodą w samochodzie marki M. o numerze rejestracyjnym (...), powstałą na skutek zdarzenia z dnia 10 czerwca 2015 roku, odszkodowanie w wysokości 9.941,35 zł z tytułu kosztów naprawy pojazdu.

(dowód: kserokopia decyzja o wypłacie odszkodowania w aktach szkody koperta k. 54)

Powodowie nie zgadzając się z wysokością ustalonego przez pozwaną i wypłaconego odszkodowania, w piśmie z dnia 28 lipca 2015 roku, doręczonym pozwanej w dniu 4 sierpnia 2015 roku, wnieśli o ponowne rozpatrzenie sprawy załączając jednocześnie kosztorys naprawy pojazdu wykonany na ich zlecenie, wskazujący koszty naprawy pojazdu na kwotę 20.379,48 zł. Jednocześnie wezwali (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. do dopłaty odszkodowania zgodnie z kosztorysem w terminie 14 dni od otrzymania pisma.

(dowód: odwołanie od decyzji w aktach szkody na płycie CD - koperta k. 54, kserokopia kosztorysu k.17-24)

Decyzją z dnia 18 sierpnia 2015 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. oświadczyła, że brak jest podstaw do zmiany stanowiska i dokonania wypłaty odszkodowania w wyższej niż dotychczas wysokości z uwagi na brak udokumentowania poniesionych kosztów naprawy.

(dowód: kserokopia pisma k.13-14)

Pismem z dnia 17 lipca 2015 roku, doręczonym w dniu 22 lipca 2015 roku, powód wezwał (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 4.870,80 zł tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego w terminie 14 dni od otrzymania pisma. Do pisma załączono kserokopię faktury VAT za najem pojazdu.

(dowód: wezwanie do zapłaty w aktach szkody - koperta k. 54)

Decyzją z dnia 26 sierpnia 2015 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. odmówiła wypłaty kosztów najmu pojazdu zastępczego z uwagi na brak pełnego udokumentowania roszczenia i brak wykazania, z jaką częstotliwością wynajmowany pojazd był wykorzystywany przez wynajmującego.

(dowód: kserokopia pisma k.15-16)

Powyzszy stan faktyczny ustalony został na podstawie powołanych wyżej dowodów, wśród nich dokumentów i ich kserokopii (w oparciu o art. 308 k.p.c.), opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego A. G. oraz przesłuchania powoda.

Istotą sporu i prowadzonego postępowania dowodowego w niniejszej sprawie była wysokość odszkodowania z tytułu szkody doznanej przez powodów w wyniku zdarzenia z dnia 10 czerwca 2015 roku oraz kosztów najmu pojazdu zastępczego. Podkreślenia wymaga, że fakt zaistnienia zdarzenia powodującego szkodę nie był między stronami sporny. Zasadniczym sporem objęty był koszt naprawy uszkodzeń w samochodzie powodów powstałych na skutek kolizji, a nadto okres i koszt wynajmu pojazdu zastępczego. Przeprowadzenie oceny we wskazanym zakresie wymagało wiadomości specjalnych, a zatem zasięgnięcia opinii biegłego.

Zastrzeżenia do pisemnej opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej A. G. zgłosił pełnomocnik pozwanego (pismo k.130-130v.). Biegły ustosunkował się do zgłoszonych zarzutów w pisemnej opinii uzupełniającej, a nadto stawił na rozprawie w dniu 11 grudnia 2018 roku i wydał ustną opinię uzupełniającą, w której ustosunkował się między innymi do uwag zgłoszonych w pismach pełnomocnika powodów (k.161-163) i pełnomocnika pozwanej (k.166). W szczególności biegły obszernie uzasadnił wniosek pisemnej opinii uzupełniającej, iż naprawa pojazdu przy zastosowaniu części zamiennych używanych nie gwarantuje w sposób jednoznaczny przywrócenia walorów technicznych, użytkowych oraz estetycznych pojazdu do stanu z przed szkody. Wskazał, że przy dokonaniu naprawy pojazdu przy użyciu części nowych, czy są to części oryginalne, czy też są to zamienniki, istnieje pewna jednoznaczność

wynikającą z tego, że jakość tych części gwarantowana jest albo przez producenta tych części, albo przez sprzedawcę. Zaś w przypadku części używanych brak jest takich gwarancji.

Po złożeniu przez biegłego ustnej opinii uzupełniającej żadna ze stron nie kwestionowała opinii ani nie wносиła o zobowiązanie biegłego do złożenia dalszych wyjaśnień.

Opinie biegłego A. G. w całym swoim zakresie są rzetelne, sporządzone zgodnie z wymogami specjalistycznej wiedzy i zawierają pełne i fachowe ustosunkowanie się do pytań Sądu. Biegły wydał opinie zapoznając się z aktami sprawy i dostępną dokumentacją fotograficzną. Wnioski przedstawione w opiniach zostały przez biegłego oparte na powyżej wskazanym materiale dowodowym, jak również poparte doświadczeniem własnym biegłego. Biorąc pod uwagę ich podstawy teoretyczne, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w nich wniosków, Sąd uznał sporządzone opinie za pełnowartościowe źródło informacji specjalnych.

Dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, należało odnieść się do mocy dowodowej kalkulacji sporządzonej na zlecenie powodów przez (...) Zespół (...) (k.17-24). W świetle przepisów kodeksu postępowania cywilnego regulujących zasady postępowania dowodowego, nie budzi żadnych wątpliwości, że wskazana kalkulacja stanowi jedynie dowód z dokumentu prywatnego, którego wartość dowodową określa art.245 k.p.c. Stosownie do treści powołanego przepisu dokument prywatny stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte. W piśmiennictwie i orzecznictwie przyjmuje się zaś, iż złożone do akt ekspertyzy, opracowane na zlecenie stron, należy traktować jedynie jako wyjaśnienia stanowiące poparcie stanowisk stron. Pozasądowa opinia rzeczoznawcy, jako dokument prywatny, stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która ją podpisała wyraziła zawarty w niej pogląd, nie korzysta ona natomiast z domniemania zgodności z prawdą zawartych w niej twierdzeń. Nawet w sytuacji, w której jest ona sporządzana przez stałego biegłego sądowego, nie stanowi dowodu, o którym mowa w art. 278 § 1 k.p.c. Jeżeli zatem strona dołącza do pisma procesowego ekspertyzę pozasądową i powołuje się na jej twierdzenia i wnioski, należy ją traktować jako część argumentacji faktycznej i prawnej przytaczanej przez stronę. Natomiast, gdy strona składa ekspertyzę z intencją uznania jej przez sąd za dowód w sprawie, wówczas istnieją podstawy do przypisania jej także znaczenia dowodu z dokumentu prywatnego. Pozasądowa opinia rzeczoznawcy, jako dokument prywatny, stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która ją podpisała wyraziła zawarty w niej pogląd, nie korzysta ona natomiast z domniemania zgodności z prawdą zawartych w niej twierdzeń. Zaś oparcie orzeczenia na pozasądowym oświadczeniu biegłego stanowiłoby uchybienie procesowe (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 25 września 2014 roku, w sprawie o sygn. akt I ACa 431/14, opubl. L.).

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika pozwanego o przeprowadzenie przez biegłego oględzin pojazdu powodów na okoliczność, czy pojazd został naprawiony zgodnie z technologią i przy zastosowaniu jakich części, jako nie mający znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a służący jedynie przedłużeniu postępowania. Wypłata odszkodowania za uszkodzony pojazd nie jest uzależniona od dokonania przez poszkodowanego naprawy tego pojazdu i poniesienia przez niego określonych kosztów. Natomiast, jak wynika z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, dokonanie oględzin pojazdu nie było niezbędne dla udzielenia przez biegłego odpowiedzi na pytania postawione mu w tezach dowodowych. Ponadto, w ocenie Sądu, wniosek o przeprowadzenie oględzin pojazdu miał charakter spóźniony w rozumieniu art. 207 § 6 k.p.c. Wniosek ten nie został zgłoszony ani w odpowiedzi na pozew ani w piśmie pełnomocnika pozwanej z dnia 11 stycznia 2017 roku (k.130-131), w którym strona pozwana zgłosiła uwagi do pisemnej opinii biegłego, lecz dopiero w piśmie z dnia 6 grudnia 2017 roku (k.166). Dodatkowo, strona pozwana zobowiązana do wskazania, w czym posiadaniu aktualnie znajduje się pojazd wskazała dane osoby, która dokonała ubezpieczenia owego pojazdu od odpowiedzialności cywilnej w 2017 roku, co nie stanowi wypełnienia zobowiązania Sądu. Nie jest rolą Sądu wyręczanie strony w poszukiwaniu dowodów dla potrzeb postępowania cywilnego i dokonywanie weryfikacji, czy osoba ta jest aktualnym posiadaczem pojazdu.

Sąd nie uwzględnił także informacji Stowarzyszenia (...) Oddział w S. (k.27-30), gdyż dotyczyła ona stawek za usługi w zakresie napraw powypadkowych samochodów na terenie dawnego województwa (...), a nie rynku (...). Sąd pominął również kserokopię informacji o stawkach za roboczogodzinę prac blacharskich, której fragment wyłączony z

większego opracowania załączono pozwu (k.25-26). Albowiem, nie wiadomo z jakiego dokumentu, przez kogo i kiedy sporządzonego pochodzi ów fragment tekstu.

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność przebiegu zdarzenia z dnia 10 czerwca 2015 roku, bowiem w toku postępowania okoliczność ta nie była sporna, a pozwana nie kwestionowała zasady swej odpowiedzialności i dokonała wypłaty częściowego odszkodowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

W niniejszej sprawie, powodowie M. B. (1) i M. S. wnieśli o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na ich rzecz solidarnie kwoty 10.438,13 zł tytułem dalszego odszkodowania za szkodę w pojeździe marki M. o numerze rejestracyjnym (...) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 września 2015 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 4.870,80 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 września 2015 roku do dnia zapłaty.

Pozwana nie kwestionowała ani podstawy swej odpowiedzialności ani istnienia po jej stronie obowiązku naprawienia wyrządzonej powodowi szkody, czego wyrazem było wypłacenie w toku postępowania likwidacyjnego kwoty 9.941,35 zł tytułem odszkodowania za powstałą w pojeździe szkodę. Kwestionowała natomiast wysokość dalszego odszkodowania z tytułu uszkodzenia pojazdu w dniu 10 czerwca 2015 roku, a także okres i wysokość stawki dobowej najmu pojazdu zastępczego.

W przedmiotowej sprawie, zdarzenie wywołujące szkodę w samochodzie marki M. o numerze rejestracyjnym (...) stanowiła kolizja z dnia 10 czerwca 2015 roku. Zatem zgodnie z treścią art. 436 § 2 k.c., odpowiedzialność samoistnego posiadacza za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego pojazdu kształtowała się na zasadzie winy. Bezsprzeczne jest, że sprawcą kolizji był S. K., kierujący samochodem o numerze rejestracyjnym (...), posiadający ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie (...).

Odpowiedzialność pozwanej w stosunku do powodów wynika z zawartej umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego o numerze rejestracyjnym (...).

W świetle art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Stosownie do art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 z zm.), poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

W przedmiotowej sprawie, przedmiot sporu stanowiła po pierwsze wysokość kosztów naprawy uszkodzeń pojazdu marki M. o numerze rejestracyjnym (...) po zdarzeniu z dnia 10 czerwca 2015 roku.

Zgodnie z treścią przepisu art. 361 k.c. statuującego zasadę pełnego odszkodowania, w granicach odpowiedzialności odszkodowawczej za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, naprawienie szkody obejmuje wszelkie poniesione straty (utrącone korzyści pozostają poza sferą zainteresowania w niniejszym sporze). Najogólniej rzecz ujmując szkodą jest powstała wbrew woli poszkodowanego różnica pomiędzy obecnym jego stanem majątkowym, a tym stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Jest nią, zatem utrata lub zmniejszenie aktywów, bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej. Stosownie zaś do przepisu art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże, gdyby przywrócenie

stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest w przypadku uszkodzenia pojazdu mechanicznego wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Przywrócenie uszkodzonej rzeczy do stanu poprzedniego oznacza doprowadzenie jej do stanu używalności i jakości w zakresie istniejącym przed wypadkiem. W przypadku pojazdu mechanicznego chodzi o przywrócenie mu zarówno sprawności technicznej, zapewniającej bezpieczeństwo kierowcy i innych uczestników ruchu oraz wyglądu sprzed wypadku. W judykaturze powszechnie prezentowany jest pogląd, który Sąd Rejonowy podziela, iż zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Zaś, jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2012 roku, III CZP 80/11, Monitor Prawniczy 2012 rok, Nr 9, str. 450).

W świetle utrwalonych poglądów doktryny i orzecznictwa nie ma żadnego znaczenia, czy szkoda (w znaczeniu uszkodzeń powstałych podczas zdarzenia komunikacyjnego) rzeczywiście została naprawiona w technicznym sensie tego słowa. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje, bowiem z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić (tak np. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSPiKA 2002 rok, nr 7-8, poz. 103 oraz orzeczeniu z dnia 27 czerwca 1988 roku, I CR 151/88).

Ubezpieczyciel winien odpowiadać tylko do wysokości kosztów naprawy uszkodzeń pojazdu, a gdyby okazało się, że koszty naprawy przewyższyłyby wartość pojazdu sprzed wypadku lub naprawa była ekonomicznie nieuzasadniona, to odpowiedzialność pozwanego powinna ograniczać się do różnicy pomiędzy wartością pojazdu sprzed wypadku, a wartością pozostałości (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 lutego 2002 roku, V CKN 903/00, OSN 2003 rok, nr 1, poz.15; w wyroku z dnia 20 kwietnia 1971 roku, II CR 475/70, OSPiKA 1971 rok, nr 12, poz.231; w wyroku z dnia 1 września 1970 roku, II CR 371/70, OSNCP 1971 rok, nr 5 poz.93).

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zgłaszane przez powodów uszkodzenia samochodu marki M. o numerze rejestracyjnym (...) są skutkiem kolizji z dnia 10 czerwca 2015 roku, spowodowanej przez posiadacza samochodu o numerze rejestracyjnym (...), ubezpieczonego od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

Jak wynika z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, koszt naprawy pojazdu marki M. o numerze rejestracyjnym (...) przy użyciu nowych oryginalnych części zamiennych z logo producenta wynosi 19.362,48 zł brutto, natomiast przy użyciu części zamiennych, o jakości porównywalnej z częściami oryginalnymi, które nie są opatrzone logo producenta pojazdu wynosi 17.805,31 zł brutto, przy uwzględnieniu okoliczności, że pojazd był wcześniej naprawiany.

Zdaniem Sądu, ustalając koszty naprawy pojazdu powodów należało uwzględnić treść opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, z której wynika, że istnieje możliwość zastosowania do naprawy przedmiotowego samochodu części zamiennych, o jakości porównywalnej z częściami oryginalnymi, które nie są opatrzone logo producenta pojazdu. Zastosowanie tych elementów przy uwzględnieniu okresu eksploatacji oraz przebiegu przedmiotowego samochodu pozwoliłoby na przywrócenie właściwości technicznych oraz użytkowych spornego samochodu. Natomiast, naprawa pojazdu przy zastosowaniu części zamiennych używanych nie gwarantuje w sposób jednoznaczny przywrócenia walorów technicznych, użytkowych oraz estetycznych pojazdu do stanu z przed szkody. Zaś aby można było mówić o naprawieniu szkody w pojeździe, przyznane poszkodowanemu odszkodowanie musi gwarantować możliwość przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody w sensie technicznym i estetycznym przy uwzględnieniu realiów rynkowych.

W konsekwencji, w ocenie Sądu, ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu powodów opiewa na kwotę 17.805,31 zł, co odpowiada kosztom naprawy samochodu przy użyciu części zamiennych, o jakości porównywalnej z częściami oryginalnymi, które nie są opatrzone logo producenta pojazdu. Uwzględniając wypłacone już przez pozwaną odszkodowanie w kwocie 9.941,35 zł, na rzecz M. B. (1) i M. S. należało zasądzić od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 7.863,96 zł (17.805,31 zł – 9.941,35 zł).

W pozostałym zakresie powództwo o odszkodowanie z tytułu uszkodzeń pojazdu podlegało oddaleniu, jako nieuzasadnione.

Jak wynika z przesłuchania powoda M. B. (1) sporny pojazd został naprawiony po kolizji z dnia 10 czerwca 2015 roku i dopiero następnie sprzedany. W związku z tym, zbędne było rozważanie przez Sąd kwestii wysokości odszkodowania należnego w przypadku sprzedaży przez poszkodowanego pojazdu w stanie uszkodzonym, do której odnosił się pełnomocnik pozwanej.

Ponadto, w świetle opinii biegłego, wbrew twierdzeniom pełnomocnika pozwanej, użycie do naprawy pojazdu powodów części nowych nie spowoduje bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanych. Albowiem, zamontowanie w pojeździe powodów nowych części w miejsce elementów, które podawano wcześniej naprawom blacharsko – lakierniczym poprawi wprawdzie stan techniczny pojazdu, ale nie spowoduje wzrostu wartości pojazdu. Natomiast, w świetle utrwalonej linii orzecznictwa, jedynie wówczas, gdy ubezpieczyciel wykaże, że zastosowanie do naprawy pojazdu części nowych oryginalnych prowadzi do wzrostu jego wartości, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi.

W przedmiotowej sprawie, brak było zatem podstaw do obniżenia odszkodowania należnego powodom z tytułu kosztów naprawy pojazdu.

W niniejszej sprawie spór, dotyczył także okresu i wysokość stawki dobowej wynajmu pojazdu zastępczego, choć na uwagę zasługuje okoliczność, iż stawka dobowa najmu z faktury złożonej przez powodów w kwocie 120 zł netto była niższa od stawek przyjmowanych dla tej klasy pojazdu przez pozwaną. Pozwana zarzucała również, iż powodowie nie wykazali częstotliwości korzystania z wynajętego pojazdu zastępczego po kolizji z dnia 10 czerwca 2015 roku.

Jak podkreśla się w orzecznictwie, utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia czy uszkodzenia stanowi szkodę majątkową. Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest w takiej sytuacji wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Niemożność korzystania z rzeczy, np. z samochodu, który został uszkodzony i wymaga naprawy, jest normalnym następstwem szkody, o której mowa w art. 361 § 1 k.c., powodującym obowiązek wypłaty odszkodowania, w szczególności gdy zastąpienie rzeczy uszkodzonej w okresie jej naprawy wymagało wydatków. Co do możliwości zaliczenia kosztów najmu pojazdu zastępczego do normalnych następstw uszkodzenia samochodu Sąd Najwyższy wypowiedział się w wyroku z dnia 8 września 2004 roku (IV CK 672/03, Lex nr 146324), w którym wskazał m.in., że postulat pełnego odszkodowania przemawia za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia. W przypadku wystąpienia wymienionych przesłanek, naprawienie szkody przez podmiot do tego zobowiązany, powinno polegać na przywróceniu w majątku poszkodowanego stanu rzeczy naruszonego zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może przewyższać jednak wysokości faktycznie poniesionej szkody. Postulat pełnego odszkodowania przemawia za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia albo uszkodzenia.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17 listopada 2011 roku wskazał, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. W przypadku definitywnej utraty rzeczy

odszkodowanie przysługuje za okres od jej utraty do uzyskania odszkodowania (zwrotu innego przedmiotu), a w przypadku utraty czasowej - do chwili odzyskania rzeczywistej możliwości korzystania z niej (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011 roku, III CZP 5/11).

Z art. 361 § 1 i 2 k.c. wynika zasada pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Zobowiązany do naprawienia szkody ponosi więc odpowiedzialność za wszystkie normalne następstwa zdarzenia, pozostające z tym zdarzeniem w adekwatnym związku przyczynowym. Niewątpliwie normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, w sytuacji jego uszkodzenia lub zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu.

Jak wskazano powyżej koszty najmu samochodu zastępczego winny obejmować okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu, jednakże przy uwzględnieniu przebiegu postępowania likwidacyjnego.

Należy przy tym pamiętać, że tak samo, jak poszkodowanemu przysługiwał wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzył on dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu, mógł on wybrać podmiot, oferujący wypożyczanie aut zastępczych. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2002 roku (I CKN 1466/99, opubl. OSNC 2003, nr 5, poz. 64) stwierdzono, że co do zasady nabywający autoryzowane części samochodowe potrzebne do naprawy uszkodzonego w wypadku pojazdu - nie ma obowiązku poszukiwać sprzedawcy, oferującego je najtaniej. Także więc w zakresie wynajmu pojazdu zastępczego, poszkodowany nie miał obowiązku poszukiwać podmiotu, oferującego najniższe stawki. Wystarczy, gdy stawki te nie będą rażąco odbiegać od średnich stawek na rynku lokalnym (tak również między innymi Sąd Okręgowy w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 7 listopada 2013 roku w sprawie XXIII Ga 1274/13, Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 czerwca 2003 roku, III CZP 32/03, OSNC 2004 roku, nr 4, poz. 51, Sąd Okręgowy w Krakowie w uzasadnieniu wyroku z dnia 23 lipca 2014 roku w sprawie XII Ga 171/14).

W świetle orzecznictwa, w przypadku uszkodzenia samochodu, odszkodowanie z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego przysługuje poszkodowanemu za okres od momentu wyrządzenia szkody w pojeździe do chwili odzyskania rzeczywistej możliwości korzystania z niego po naprawie. W przedmiotowej sprawie, powodowie zostali pozbawieni możliwości korzystania z uszkodzonego samochodu przez okres od dnia 10 czerwca 2015 roku do dnia 13 lipca 2015 roku. Przez cały ten okres najem pojazdu zastępczego pozostawał w adekwatnym związku przyczynowym z wypadkiem. Na skutek kolizji z dnia 10 czerwca 2015 roku w samochodzie powodów doszło między innymi do urwania lusterka zewnętrznego lewego oraz połamania wspornika lusterka zewnętrznego lewego. Uszkodzenia te wykluczały możliwość korzystania z pojazdu po owym zdarzeniu. Jak wynika z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, technologiczny czas niezbędny na wykonanie czynności naprawczych w pojeździe powodów zgodnie z technologią producenta wynosił 9,6-10,6 dni roboczych. Jednakże, jak zaznaczono w opinii wyliczenie to nie uwzględnia czasu na przyjęcie samochodu do naprawy i wydanie samochodu po naprawie, czasu oczekiwania na części zamienne, czasu oczekiwania na oględziny i zatwierdzenie kosztorysów, czasu związanego z przemieszczeniem się pojazdu między stanowiskami naprawczymi.

Średnia wysokość stawki dobowej za wynajęcie pojazdu odpowiadającego klasą pojazdowi M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) obowiązująca na rynku (...) wynosiła od 89,49 zł do 144 zł netto, w zależności od długości okresu najmu, a w przypadku, gdy najem nie jest pokrywany z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego od 89,49 zł do 120 zł netto za dobę. Natomiast, pozwana przewidywała stawkę dobową za wynajęcie pojazdu zastępczego odpowiadającego klasą pojazdowi M. (...) – klasa D w kwocie 140 zł netto przy najmie od 1 do 7 dni, w kwocie 138 zł netto przy najmie od 8 do 11 dni oraz w kwocie 135 zł netto przy najmie powyżej 12 dni.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, kiedy sporny pojazd został przekazany do naprawy, kiedy zakończono naprawę, ani w jakiej dacie warsztat naprawczy zamówił części zamienne oraz kiedy zostały one dostarczone. Natomiast, z dokumentów zawartych w aktach szkody wynika, że M. B. (1) zgłosił szkodę w samochodzie marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w dniu 11 czerwca 2015 roku, oględziny pojazdu przeprowadzono w dniu

15 czerwca 2015 roku, a pierwsza decyzja (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. dotycząca kosztów naprawy pojazdu, przyznająca powodom odszkodowanie w wysokości 9.941,35 zł, została wydana w dniu 9 lipca 2015 roku.

Mając na uwadze przebieg postępowania likwidacyjnego, w ocenie Sądu, powodowie byli obowiązani powstrzymać się z naprawą pojazdu do czasu ustalenia przez ubezpieczyciela zakresu uszkodzeń samochodzie marki M. (...) powstałych na skutek zdarzenia z dnia 10 czerwca 2015 roku, a więc co najmniej do dnia 15 czerwca 2015 roku. Ponadto, zdaniem Sądu, powodowie byli uprawnieni nie podejmować czynności związanych z naprawą pojazdu do czasu wydania decyzji w przedmiocie kosztów naprawy pojazdu w dniu 9 lipca 2015 roku. Albowiem, dopiero decyzja ta przesądziła o przyjętym przez ubezpieczyciela zakresie uszkodzeń pojazdu oraz przyjęciu przez pozwaną odpowiedzialności za sprawcę kolizji. Dokonując wcześniej naprawy pojazdu, w przypadku sporu, co do zakresu jego uszkodzeń, powodowie narażaliby się na zarzut, iż nie wszystkie uszkodzenia pojazdu objęte naprawą stanowią wynik zdarzenia z dnia 10 czerwca 2015 roku. Ponadto, samo ustalenie zakresu szkody w czasie oględzin i jej późniejsza wycena nie są tożsame z przyjęciem przez ubezpieczyciela odpowiedzialności za wyrządzoną powodom w dniu 10 czerwca 2015 roku szkodę.

Zgodnie z art. 14 ust.1. ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity z dnia 8 lutego 2013 roku, Dz.U. z 2013 r. poz. 392), zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. A zatem, w okresie 30 dni od zgłoszenia szkody w dniu 11 czerwca 2015 roku powodowie mogli zasadnie oczekiwać, że pozwana w ustawowym terminie wyda decyzję w przedmiocie swej odpowiedzialności i wypłaci na ich rzecz odszkodowanie, które pozwoli na naprawę pojazdu. Do okresu tego należy doliczyć czas potrzebny na naprawę pojazdu i czynności organizacyjne wnoszący około 11 dni. Przez cały okres najmu pojazdu zastępczego powodowie korzystali z wynajętego pojazdu nie dysponując w tym okresie innym samochodem. Powód M. B. (1) korzystał z wynajętego pojazdu w celu dojazdów do pracy.

W konsekwencji, zdaniem Sądu, uzasadniony czas trwania najmu pojazdu zastępczego wynosił łącznie około 41 dni. Tak ustalony okres jest dłuższy niż rzeczywisty czas najmu pojazdu zastępczego wynoszący 33 dni, za który powodowie żądają zwrotu kosztów pojazdu zastępczego zgodnie ze złożoną ubezpieczycielowi fakturą VAT.

W konsekwencji, zdaniem Sądu, w przedmiotowej sprawie, powodom należy się zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres 33 dni.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym opinii biegłego, w ocenie Sądu, stawka w wysokości 120 zł netto za dobę wynikająca ze złożonej przez powodów faktury nie odbiega od innych średnich ofert na rynku lokalnym i jest nawet niższa niż stawki przewidywanej dla tej klasy pojazdu przez pozwaną. A zatem, poniesiony z tego tytułu przez poszkodowanych koszt należało uznać za ekonomicznie uzasadniony, tym bardziej, że poszkodowani nie dysponowali innym samochodem, poza uszkodzonym, a samochód był M. B. (1) niezbędny w celu dojazdu do pracy.

Konkludując, koszt najmu pojazdu zastępczego przez powodów przy uwzględnieniu okresu 33 dni oraz dobowej stawki najmu wynoszącej 120 zł netto, wynosił 3.960 zł netto, co daje kwotę 4.870,80 zł brutto (33 dni x 120 zł netto = 3.960 zł + 23% VAT = 4.870,80 zł). W sprawie nie zostało wykazane, aby uszkodzony pojazd służył powodom do prowadzenia działalności gospodarczej i aby powodowie mieli możliwość odliczenia podatku VAT. W związku z tym, dla potrzeb ustalania wysokości odszkodowania należy przyjąć koszt wynajęcia pojazdu zastępczego w kwocie brutto.

Tak ustalona kwota wydatkowana z tytułu najmu pojazdu zastępczego pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem szkodzącym i nie jest sprzeczna z obowiązkiem dążenia poszkodowanych do minimalizacji szkody.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli

stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (§ 2 art. 481 k.c.), a od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie.

Zgodnie z art. 14 ust.1. ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity z dnia 8 lutego 2013 roku, Dz.U. z 2013 r. poz. 392), zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1 art.14, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego (art. 14 ust. 2 powołanej ustawy).

Obowiązek udowodnienia istnienia okoliczności uzasadniających przekroczenie 30 dniowego terminu oraz ich zasięgu obciąża zakład ubezpieczeń (art. 6 k.c.). Obowiązany jest on w szczególności wykazać, że uzupełnienie postępowania likwidacyjnego nastąpiło bez nieuzasadnionej zwłoki, z zachowaniem interesu wierzyciela (art. 354 § 1 k.c. i art. 355 § 2 k.c.).

W dniu 11 czerwca 2015 roku M. B. (1) zgłosił szkodę i wystąpił do pozwanej o wypłatę odszkodowania. Decyzją z dnia 9 lipca 2015 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. przyznała powodowi w związku ze szkodą w samochodzie marki M. o numerze rejestracyjnym (...), powstałą na skutek zdarzenia z dnia 10 czerwca 2015 roku, odszkodowanie w wysokości 9.941,35 zł z tytułu kosztów naprawy pojazdu. W piśmie doręczonym pozwanej dnia 4 sierpnia 2015 roku powodowie wnieśli o ponowne rozpatrzenie sprawy, załączając jednocześnie kosztorys naprawy pojazdu wykonany na ich zlecenie, wskazujący koszty naprawy pojazdu na kwotę 20.379,48 zł. (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. do dopłaty odszkodowania zgodnie z kosztorysem w terminie 14 dni od otrzymania pisma. Decyzją z dnia 18 sierpnia 2015 roku pozwana odmówiła wpłaty dalszego odszkodowania za koszty naprawy pojazdu. Od tej chwili pozostawała zatem w opóźnieniu w zakresie kwoty stanowiącej różnicę pomiędzy odszkodowaniem żądanym przez powodów a odszkodowaniem wypłaconym.

Pismem z dnia 17 lipca 2015 roku, doręczonym w dniu 22 lipca 2015 roku, powód wezwał (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 4.870,80 zł tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego w terminie 14 dni od otrzymania pisma. Do pisma załączono kopię faktury za najem pojazdu zastępczego.

Decyzją z dnia 26 sierpnia 2015 roku pozwana odmówiła wypłaty kosztów najmu pojazdu zastępczego, tym samym popadając w opóźnienie ze spełnieniem świadczenia w zakresie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

W rezultacie, Sąd zasądził odsetki ustawowe od łącznej kwoty 12.734,76 zł (7.863,96 zł+ 4.870,80 zł) od dnia 1 września 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetki ustawowe za opóźnienie do dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

Pozwana jest profesjonalistą, prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie ubezpieczeń. W ocenie Sądu, w toku postępowania likwidacyjnego dysponowała wiedzą i środkami pozwalającymi na prawidłowe ustalenie wysokości należnych powodowi świadczeń.

Z uwagi na wejście w życie od 1 stycznia 2016 roku zmiany w przepisach kodeksu cywilnego dotyczących odsetek i wyodrębnienie odsetek ustawowych za opóźnienie, skoro powodowie domagali się odsetek w związku z nieterminowym spełnieniem świadczenia przez pozwaną (a więc w związku z opóźnieniem), w wyroku zaznaczono, że począwszy od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. rozliczając je stosunkowo. Powodowie żądali zasądzenia kwoty 15.308,93 zł. Zasądzona na ich rzecz kwota 12.734,76 zł stanowi około 83% dochodzonego roszczenia. Łączne koszty procesu poniesione przez strony wyniosły 8.066 zł. Na koszty procesu w kwocie 4.166 zł

poniesione przez powodów złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 766 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2.400 zł (ustalone na podstawie § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz. U. 2015 r., poz. 1800) oraz zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 1.000 zł. Natomiast, koszty procesu poniesione przez pozwanego obejmowały: wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2.400 zł (ustalone na podstawie § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz. U. 2015 r., poz. 1800) oraz opłatę od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł i zaliczkę na biegłego w wysokości 500 zł. Zasądzona od pozwanego na rzecz powodów tytułem zwrotu kosztów procesu kwota 2.794,78 zł uwzględnia procent, w jakim powód wygrał sprawę, koszty poniesione w toku procesu przez obie strony i stanowi różnicę między kosztami należnymi, a poniesionymi.

Na nieuiszczone koszty sądowe złożyły się brakujące zaliczki na poczet biegłego w kwotach 327,09 zł i 117,63 zł, łącznie 439,72 zł. Na podstawie art.113 ust.1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art.100 zd. 1 k.p.c., Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi –Widzewa w Łodzi tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych solidarnie od M. B. (1) i M. S. z roszczenia zasądzonego w punkcie pierwszym wyroku kwotę 74,75 zł oraz od (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 364,97 zł.